

Oponentský posudek bakalářské práce
Milady Revendové

**Téma Božího milosrdenství v Písmu sv.
a jeho aktualizace v poselství sv. sestry Faustyny Kowalské**

Autorka se ve své práci věnuje tématu Božího milosrdenství na základě biblického svědectví, jež má být uvedeno do souvislosti se zjeveními, kterých dostalo sv. Faustyně Kowalské, zachycenými v tzv. Deníčku. Už vymezení práce tímto způsobem se mi jeví jako problematické, a to ještě o to více, že práce byla podána na katedře biblických věd. Při čtení této práce mi nebylo jasné (a tak to zůstalo až do samého konce), z jakého oboru práce vlastně je. Autorka odkazuje na literaturu velmi spoře, a pokud, tak zcela jistě ne na literaturu z oblasti biblistiky, nýbrž nejspíš spirituální teologie a dogmatiky, byť v seznamu literatury v závěru práce lze najít i biblické komentáře. Těch se ovšem autorka v celé práci nedovolává ani jednou. Práce má 14 poznámek (resp. odkazů na literaturu), z nichž pouze první dvě odkazují na Dufourův biblický slovník (hned pozn. č. 1 uvádí jméno autora nesprávně), ostatní nejčastěji na církevní dokumenty a Katechismus katolické církve.

První tři kapitoly (3-4.1: proč 4.1, když není žádné 4.2?, resp. číslování by mělo být 4.1 a 4.2, ne 4 a 4.1, protože Deníček není podkapitolou ke kap. 4) mají být úvodem – vymezením pojmu milosrdenství a milosrdný v Písmu a v Deníčku. Jako úvod jsou nedostatečné. Pojmové vymezení obsahuje podivně nepřesné formulace typu: „Považuji tedy za vhodné pozastavit se nejprve nad významem tohoto pojmu z pohledu nejenom jazykového, ale především z pohledu Písma svatého“ (s. 6): jak tomu mám rozumět? Nebo že české slovo milosrdenství v nás evokuje především význam ve smyslu soucitu a hrozí tak reálné nebezpečí, že se toto slovo chápe jen v rovině pouhé citovosti (tamtéž). Jak na to autorka přišla? Ve mně české slovo milosrdenství žádnou citovost neevokuje, nýbrž spíše činorodou lásku, praktický postoj. Milosrdenství, milosrdné skutky apod. se v českém jazyce pojí s pojmy činnosti – prokazovat, činit, konat apod., nikoliv cítění. Pokud jde o jazykové vymezení, tak autorka zcela opomenula řecké výrazy (byť na NZ v dalším textu samozřejmě odkazuje), když už uvádí hebrejské. Tato kapitola je prostě odbyta. Kap. 4.1 se skládá kromě tří krátkých odstavčků pouze z citátů. Věť „Úcta k Božímu milosrdenství tedy nejen že v ničem nepopírá dogmata ani liturgii, ale pomáhá vysvětlit pravdy svaté víry a zdůraznit to, co do té doby bylo v liturgii obsaženo jen v souvislostech. (s. 8)“ nerozumím ani za mák. Má autorka za to, že liturgie a tradice církve neobsahuje dostatek poukazů na Boží milosrdenství? Toho jsem si nikdy nevšimla. Slušelo by se také alespoň zmínit, když už se autorka chce zabývat zjeveními sestry Faustyně, o rozdílnosti autority veřejného a soukromého zjevení či sebesdílení Božího, i když to do oboru biblické teologie zrovna nepatří. Přece nejde o dvě rovnocenné skutečnosti! Přemíra citátů z Písma i z Deníčku, které jsou pouze uváděny v rámci popisných konstatací, aniž jsou nějak víc komentovány a rozebírány, zatěžuje celou práci. Odhaduji, že tvoří celou polovinu rozsahu práce.

Převážnou část práce (kap. 5) tvoří relativně mechanický výčet projevů Božího milosrdenství (krátký popisný úvod + citace biblických textů) v Písmu a k němu paralelně uváděné citace z Deníčku. Je to neskonale nudné čtení. Tím že autorka nepracuje s pojmy vyjadřujícími milosrdenství v konkrétním literárním kontextu, ztrácí její práce na plastičnosti a stává se nudným slovníkově systematickým a možná i trochu nahodilým výčtem. Autorka neumí pracovat s biblickým textem, což jí nelze mít v rámci bakalářské práce zcela za zlé, ale přece jen by měla vědět, že pracuje s biblickými texty a ne s bezprostřední historickou realitou. K tomu by jí výrazně dopomohla práce s relevantní biblickou literaturou.

Byla bych ráda, kdyby při obhajobě autorka vyjasnila cíl i metody své práce a uvedla na pravou míru sporné body. K obhajobě doporučuji se značnými rozpaky.

Verina K

Navrhnijte hodnotu dobře.